

katakomby

Sborový dopis Vršovického sboru Českobratrské církve evangelické

● *Vladimír Preclík: Katedrála prosby* ●

Listopad 2012

My jsme přece chrám Boha živého.

2. Korintským 6,16

Milé sestry, milí bratři, milí přátelé.

V minulém měsíci jsme vyjeli na biblické soustředění do Soběhrd. Jedním z textů, nad kterým jsme se zamýšleli, bylo vzkříšení Jairovy dcery a uzdravení ženy postižené krvácením. Oba příběhy nás hodně zasáhly. Otázka života a smrti, Boží milosti, která do něj zasahuje smrti navzdory. Každý jsme mysleli na ty, kteří tuto skutečnost prožívali a prožívají v našem okolí. Mysleli jsme na sestru Irenu Škeříkovou, která bojovala s těžkou nemocí, má žena myslela na kolegyni z práce, které zemřel manžel. Za dva dny po tomto našem setkání zemřela i Irena.

Text ale není o smutné rezignaci před vládou nemoci a smrti. Je o životě. O všem, co na nás v něm může doléhat, o všem lidském zmatku a nepochopení. Především nepochopení Boží milosti, která do naší pouti po tomto světě vstupuje. Rozloučení s Irenou v tom bylo nesmírně oslovující. Tomáš Trusina se s vděčností ohlížel za jejím životem, za všemi jejími zápasy, za jejím hlubokým vyznáním víry a my jsme odcházeli z bohoslužeb smutní, ale plní naděje. Že lidský život není zapomenutý.

Myslím dnes hodně na Jonáška Kutu, který se před několika dny narodil. To jeho narození bylo dobrodružné, ale má se už pěkně k světu. A já, milý Jonáši, přemýšlím, co ti tak říct o životě. Narodil ses ve dnech, kdy o něm hodně přemýšlím. S vděčností myslím na lidi, které kolem sebe mám i na lidi, kteří už odešli. A přitom si uvědomuji, jak vzácný dar život je. A jak je křehký. I když už vyrosteme a máme pocit, že všechno pěkně zvládneme, tak najednou zjistíme, že život je stejně křehký, jako tehdy, když jsme se narodili.

Můžeme si říct, že to tak je. A pokrčit nad tím rameny. Ale my, milý Jonáši, ještě něco víme o životě. Že i když my těmi rameny krčíme, tak Pán Bůh jimi nekrčí. Tak jako u té nemocné ženy, která podle všech už neměla šanci na život. Setkala se s Ježíšem z Nazareta a věřila, že jí může pomoci. A On pomohl. Tak jako u toho dvanáctiletého děvčete, Jairovy dcery, které všichni odepsali. A Ježíši se smáli. A On přece pomohl. Ta pomoc vypadá různě, to ještě zjistíš. Ale to, co máme vědět, je, že tu je. Že na nás Pán Bůh nezapomíná. I když je nám třeba smutno, že zemřeli lidé, které jsme měli rádi. Tak to jen, abys Jonáši věděl. Také zjistíš, že my na to často zapomínáme. Že začneme příliš naslouchat plačkám z toho biblického příběhu o vzkříšení Jairovy dcery. To tak prostě je. Ale pak jsou tu kolem nás lidé, kteří nám pomohou a připomenou, že tu Boží pomoc existuje.

Bohdan Pivoňka o tom napsal krásnou píseň, která je zakončená prosbou, ke které se velice často přidávám. Je jednou z pomoci, jak si osvěžit paměť.

*„V úděsném domě bydlí dnes Tvůj lid,
víru už ztrácí, že snad bude žít.
Nám, Pane, potěš, vyžeň plačky ven.
Přízraky zažeň, probuď nový den.“*

Jiří Ort

Zápis

ze schůze staršovstva dne 28. 6. 2012

PŘÍPRAVA NA OBDOBÍ BEZ KAZATELE

Je nutné z vlastních zdrojů zajistit provoz sboru.

- Biblické hodiny dětí – měli bychom uvolnit nějakou část peněz, které nevydáme za faráře, na personální fond. Učila nebo koordinovala by Renata Radová?
- Nedělní škola – čím dál větší problém, jednou už nebyla... Příliš stojí na Míše Otterové a rodině Ortových. Zaznělo několik jmen, která by se mohla zkusit.
- Biblická hodina – musí zajistit administrátor.
- Biblická pro třicátníky – zvat hosty na témata?
- Mládež – je samoorganizující se.
- Seniori - A. Štěpánová souhlasí s péčí o provoz při schůzkách seniorů (otevření sborových místností a pod.), o návrhy programů bude požádán i Joel Pokorný a Jarmila Radová.
- Sborový dopis – je třeba nalézt nového šéfredaktora. Návrh: Hrubý. Vyžádal si čas na rozmyšlenou.
- Provoz kanceláře – nepořídíme si na dobu, kdy budeme bez faráře, sborovou sestru? Bylo by třeba stanovit náplň práce (určitě pošta). Kdo by to mohl dělat? Několik návrhů; staršovstvo je pro Lenku Vokatou.

ZPRÁVY ZE SBORU – KŘTY A KONFIRMACE

- 25. 11. Samuel Profeld
- Příprava ke křtu s Petrou Černou pokračuje.
- 27. listopadu bude schůzka staršovstva s konfirmandkami.

FINANČNÍ ZPRÁVA

K 30. září je stav salárů 159 260 Kč a sbírek 46 070 Kč.

PLACENÍ VÝLETU

Staršovstvo souhlasí s částkou 280 Kč na osobu za výlet. (8-0-0)

VARHANY

Staré varhany byly prodány za 7.000 Kč. Staršovstvo souhlasí s příspěvkem sboru na dozvučení varhan 8.000 Kč (dorovnění rozdílů mezi původně přislíbenými 15.000 Kč a 7.000 Kč utrženými za staré varhany: 8-0-0). Diskuse o jednotlivých variantách dozvučení varhan předložených Romanem Horným. Vybrána byla varianta s čtyřmi bílými reprobodnami na zadní stěně modlitebny.

SENIORÁT

Zasedání konventu Pražského seniorátu 10. 11. se zúčastní Pavel Staroba.

Je třeba si do příště přečíst a připravit se na vyjádření k anketě o soběstačnosti sborů – důležité! Dále je třeba se příště vyjádřit k změně Církevního zřízení. Změna se týká funkčních období, a to sice ve smyslu, že „...každý orgán bude mít své funkční období...“ a „... náhradníci nastoupí jen na zbytek tohoto období...“.

ÚKLID PODLAH

Ve sboru byly firmou Boček vyčištěny koberce i dlaždice. Akci organizovali Veberovi. Staršovstvo jim vyslovuje poděkování.

VÝSTAVA FOTOGRAFIÍ HANKY GOTTWALDOVÉ

Je třeba koupit kliprámy; pověřen Ondřej Rada (7-0-1).

SBÍRKY

provedené – 2. 9. sbírka na Evangelickou akademii

nutno provést – 21. 10. sbírku pro sociální a charitativní pomoc

Zapsal: Tomáš Hrubý

Placení salárů za r. 2012

Blíží se nám konec roku a zjišťujeme, že do konce září jsme od 44 členů obdrželi salár 160.700,- Kč. Rozpočet na r. 2012 předpokládá, že saláry budou ve výši 300.000,- Kč. 15 členů platí (z těch 44) v pravidelných měsíčních splátkách na účet v bance. Ti by do konce roku ještě zaplatili 27.675,- Kč. Dalších 33 členů sboru, kteří platili v minulém roce, a někteří noví, kteří dosud salár neplatili, by mělo rozdíl do 300.000,- Kč pokrýt, event. překročit. Těm, kteří platí přes banku, přikládáme pro jistotu složenku. Každý rok vyzýváme ke zvýšení saláru a řada z vás tak činí. Víte, v jak nejasné situaci církve jsou, a proto tato výzva stále platí.

Salár můžete platit také hotově při návštěvě shromáždění. Pro pořádek uvádíme číslo našeho účtu u České spořitelny: 280963329/0800. Variabilní symbol je 10 a vaše číslo člena sboru (na adrese sborového dopisu). Ti, kteří předkládají na konci roku daňové přiznání, obdrží potvrzení sboru o výši odevzdaného saláru (event. daru) pro daňovou úlevu.

Všem, kteří již zaplatili nebo se zaplatit chystají, příp. i zvýší svůj salár, patří dík.

Emil Veber

Senioři opět v Horoušánkách

Po prázdninové přestávce začaly naše schůzky v září setkáním u Jelínků v Horoušánkách, kam jsme byli pozváni po několika letech přebudování jejich chalupy. Tato setkávání tam bývala pro nás svátkem, na který jsme se vždy těšili; příjemné odpoledne spojené s pobytem na zahradě, dobrotami ke svačině

a zakončené táborákem s opékáním uzenin. Vzpomínám si, jak jsme po biblickém programu odcházeli do blízkého lesa sbírat dříví. Nebo jak jsme jednou dlouho a marně hledali po celé zahradě Magdiny drahé brýle, jejichž ohořelé zbytky se našly druhý den v popelu po táboráku.

S radostí i zvědavostí jsme proto znovu uvítali toto pozvání, k tomu ještě přibyla lákavá nabídka koupání ve vyhřívaném bazénu a vířivce. Bylo nač se těšit. Jen počasí bylo nevyzpytatelné, ale po ranním dešti se vyjasnilo, a tak jsme se v dobré náladě postupně sjížděli a okukovali, co vše se změnilo. Chalupa na první pohled vypadala stejně, jak jsme ji znali, ale vcelku byla moderně vybavena. Zato zahrada byla úplně jiná. Kamenné zidky, v části parková úprava, uprostřed velký krytý bazén. Nádhera.

Po příjezdu všech účastníků nás přivítal bratr farář J. Ort a zahájili jsme náš program zpěvem, modlitbou a čtením Písma z Iz 40, 26-31. K vybrání tohoto

textu vedla J. Orta návštěva výstavy obrazů Jarmily Radové a čtení zápisů z knihy dojmů návštěvníků výstavy, plně obdivu a potěšení z krásy Božího stvoření, kterou umí sestra J. Radová tak věrně zachytit ve svých obrazech krajiny a květin. V minulém čísle Katakomb vysvětluje bratr Ort ve svém úvodním článku toto spojení podrobněji.

Velmi srdečně nás potom přivítal Tomáš Jelínek a vyprávěl nám, jak a za jakých podmínek probíhala přestavba jejich chalupy, kolik bylo možností řešení úprav a různých dohadování o tom, co prosadit, v čem ustoupit, atd. Jeho povídání bylo tak výstižné, že jsme si udělali živou představu o nelehkosti tohoto díla. A když nás nakonec vyzval na prohlídku domu a otevřel dveře opatřené tajemným nápisem „Muzeum Hany Seho“, žasli jsme nad dokonalostí, krásou a účelností tohoto projektu. Kdo neviděl, neuvěří, co jde vytvořit z tak malého prostoru, dříve používaného snad jako chlév či kůlna.

Po krátké přestávce jsme se vydali spolu s manželi Jelínkovými na cestu kolem světa. Obrazy a zajímavým výkladem nás opět provázel Tomáš Jelínek. Mohli jsme poznávat mnoho oblastí, do kterých se nikdy nedostaneme, hory a vodopády, moře i ledovce, projít se vzdálenými ostrovy, obdivovat rozmanitost přírody, vidět zajímavé stavby a sledovat život téměř po celé planetě. Škoda, že čas tak rychle utíkal a před námi byly další nabídky, které se nedaly vynechat. Třeba koupání v bazénu a vířivce, které si dopřáli a velmi ocenili mnozí z našeho sejití. Projít se a pohovořit si navzájem v prostředí krásné zahrady. Přivítat se s několika hosty, ochutnat několik druhů občerstvení. A těšit se na rovněž významný bod programu, závěrečné grilování. To předčilo všechna naše očekávání. Klobásky, kuřecí, vepřové, grilované kořeněné večky i ananas se šlehačkou nabízel Tomáš do plné sytosti až přejedení se všem, kteří to mohli zvládnout.

Díky za toto milé odpoledne, které se protáhlo až do úplné tmy, patří všem, kteří se na něm podíleli. Zejména Tomáši a Magdě Jelínkovým jako štědrým a neúnavným hostitelům, i těm všem, kteří přispěli k dobré pohodě svými hmotnými i duchovními dary a v neposlední řadě ochotným řidičům, kteří nás tam bezpečně dopravili a v pořádku dovezli domů. Opravdu srdečně děkujeme.

J. Adamcová

Bielefeld

Pátek ráno byla krušná nálada. Nevím, čím to je, ale vždy, když jedu na nějakou akci spojenou se sborem, vstávám v nekřesťanskou hodinu. Když to ale přebírám, vždy to má jeden důvod, totiž že před sebou máme nabitý program.

Teď nás čekala dlouhá cesta do Bielefeldu. Nějakých 700 kilometrů. Po cestě jsme ještě stihli zkontrolovat v Marburgu Kubu, který zrovna ten den odjížděl do Prahy. Po dorážení na místo jsme se setkali s druhou vršovickou skupinou, s Bartoškovými. Ti vyjeli reprezentovat vršovický sbor, ačkoliv měli děti skolené virózou.

Srdečně jsme se se všemi přivítali, načež jsme se dopravili do bytů, kde jsme měli strávit příjemný večer v hostitelských rodinách, což se také stalo. Bohatá večere s bohatou konverzací, z toho nemůže vzniknout nic jiného, než nadmíru příjemné uvítání. A jak se potom usínalo!

Sobota. Po příjemném probuzení do nepříjemně sychravého rána nás čekala vonící snídaně. Po ní se vyraželo do kostela, kde se odehrávala debata o situaci našich sborů, církví a o budoucí spolupráci sboru z Bielefeldu se sbory u Klimenta a ve Vršovících. Já jsem se neúčastnil, byli jsme se s Terezkou projít po městě. Vrátili jsme se na společný oběd, kde se domlouval program na odpoledne. Shodli jsme se, že vyrazíme do rodného domku místního známého malíře.

Tak se také stalo. Navštívili jsme malou barevnou chaloupku zevnitř vyzdobenou krásnými obrazy, o kterých nám nadšeně vyprávěla malířova obdivovatelka. Dokonce nám chaloupku osvítilo slunce, takže jsme mozaiky u vchodu viděli v plné kráse.

Po chvilkovém odpočinku v domácí stanici – bytě, jsme se vydali do obrovské stodoly, jejíž zajímavostí je, že ji už po tisíc let vlastní jedna rodina. Zde bylo

připraveno velké pohoštění a zajímavý večer. Všechny zvláště okouzlo vystoupení ve stepu, které bylo prostě dechberoucí. Stihli jsme i oslavit narozeniny paní Šplíchalové z Klimenta, jehož výprava byla též přítomna.

Poté, co jsme se příjemně naplnili hovorem jsme jeli domů a šli spát. Druhý den ráno nás čekal kostel. Kázal Jindřich Halama, takže kázání mělo srozumitelnou němčinu. Všichni jsme během bohoslužeb byli představeni, což bylo milé. Po kafi a koláčcích jsme se zase rozjeli domů nabrat síly na odpolední poznávací procházku po Bielefeldu. Viděli jsme během ní

mnoho krás tohoto města, dokonce počasí bylo krásné. A tak jsme chodili a dozvídali jsme se zajímavé věci. Jaké? Nebudu prozrazovat, jedte příště!

Večer byla párty v našem domácím bytě, kde se nejvíce přetřásala pro nás velmi aktuální otázka financování německé církve. Rozhodně se vedla obohacující debata.

Nastalo pondělní ráno a loučení. Znovu nekřesťanská hodina odjezdu, ale v Praze toho musíme ještě tolik zařídit!

Byl to krásný víkend plný rozhovorů a obohacujících setkání se členy sboru v Bielefeldu. Dosud na to rád vzpomínám a těším se, až se návštěva znovu uskuteční!

Daniel Ort

S vděčností, Pane

Josef Batelka

*S vděčností, Pane, vzdáváme Ti díky
za tento sbor a všechny učedníky,
za pevný základ, na kterém vše stojí,
za lásku Tvoji.*

*Kdybys chtěl, Pane, naši věrnost vážit,
kdo z nás by obstál před Tvou svatou tváří?
Vždyť i nám často pevná víra chybí,
když Satan tříbí.*

*A proto k Tobě, Pane náš, voláme:
Sám si nás vyzroj, dej, ať odoláme.
Dej, ať se sbor náš slovem Tvým vždy řídí
a věrně svítí.*

Petr Pokorný: Má to smysl (Vyšehrad 2012)

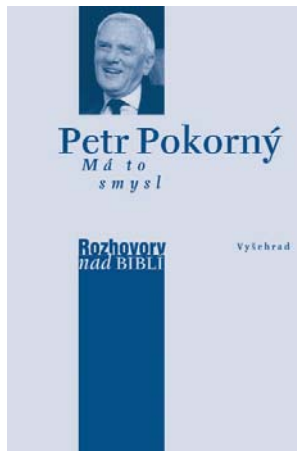
V nakladatelství Vyšehrad vyšla kniha rozhovorů Petra Vaďury s prof. Petrem Pokorným. Její název je příznačný pro hlavní důraz, který se nese celou knihou. Takže nebude zklamán ten, kdo po ní sáhne v naději, že bude povzbuzen. A to samozřejmě pohledem víry a hlubokou reflexí novozákonních textů.

Mnozí z vás určitě texty z této knihy znáte z pravidelných rozhlasových pořadů Ranní slovo na stanici Českého rozhlasu 3 – Vltava. Přesto má smysl je znovu otevřít a znovu se do nich ponořit. Zvlášť pro ty, kdo jako já potřebují čas na zamyšlení a rozhlasový pořad je na ně příliš rychlý. Zároveň je velice zajímavé číst jednotlivé texty těsně za sebou, což v rozhlase nejde – oněch 41 pořadů je v rozptylu let 2004 až 2012. Je tak výraznější, že se některé důrazy překrývají a čtenář je tak může hlouběji promyslet i si je zapamatovat.

Při četbě jsem zjistil, že dostávám nabídku pohledu na zcela aktuální věci, které mě trápí. Již nějakou dobu jsem se chystal, že poprosím prof. Pokorného, zda by nenapsal do našeho sborového dopisu něco o biblickém vnímání majetku – ať už u Ježíše nebo v první církvi. Jaké bylo mé překvapení, když jsem otevřel knihu a tento rozbor jsem našel hned v prvním textu. A to nebylo ojedinělé překrývání otázek, které mě trápí a nabídky této knihy. To nejzásadnější svědectví je v pohledu víry br. profesora – evangelium přináší naději do konkrétního života jednotlivců i celé společnosti. Do celých lidských dějin. To je to, co čtenáře provází všemi rozhovory. A vzhledem k hloubce záběru obou protagonistů není tato naděje, nabídka smyslu života, prezentována nijak lacino. Naopak tu jsou otvírány otázky formulující problémy, které čtenář tak nějak neurčitě tuší, ale nedovede je uchopit. I v tom je veliký přínos knihy.

A na závěr ještě malý „návod k použití“. S velkou vděčností používám knihu rozhovorů Petra Vaďury s prof. Petrem Pokorným jako Písmákův deník. Pěkně každé ráno jeden text. A vyloženě mě to těší.

Jiří Ort

Kronika vršovického sboru – 10. díl

Dějiny vršovického sboru pokračují pohnutou historií roku 1969.

Od nástupu vikáře Jaromíra Dusa nastal i po vnější stránce čilý ruch. Nejnápadnější byl seniorátní zájezd asi 80 dětí z pražských sborů do Holandska, který organizoval a vedl, ale běžné byly sborové zájezdy dospělých do jiných sborů, mládeže na biblické kurzy i děti do rekreačních středisek. Byla pořádána i ekumenická setkání. Oplátkou za naše zájezdy uskutečnily se také hromadné návštěvy např. ze sboru v Proseči u Skutče.

Vikář Jaromír Dus byl 19. 10. 1969 zvolen a 9. 11. 1969 instalován za faráře sboru ve Vršovcích.

Dvacátého výročí založení samostatného sboru ve Vršovcích bylo vzpomenu to již při sborovém shromáždění 17. 2. 1971, ale jubilejní oslava byla stanovena na dny 27. a 28. 11. 1971. K tomuto datu byl připravován sborníček s heslem *...včera i dnes...*, obsahující kapitoly od dosavadních duchovních, seniora B. Otrísala a kurátorů.

Koncem října farář J. Dus onemocněl, ale už 8. listopadu 1971 byl zatčen a spolu s Dr. Hejdánkem a kurátorem ing. J. Novákem uvězněn s obviněním, že se pokoušeli poškodit připravované volby do parlamentu. Za této situace se staršovstvo rozhodlo nerozeslat připravované jubilejní sborníčky a také upustit od dojednání koupě domu ve Francouzské ulici. Orgány Státní bezpečnosti provedly prohlídku nejen v bytech zatčených, ale i ve farní kanceláři, zabavily psací stroje a další věci a doklady.

Oslava 30. výročí od vzniku kazatelské stanice a 20. výročí založení sboru se konala bez účasti uvězněných.

Kurátor byl po 30 dnech vyšetřování propuštěn, ale farář byl odsouzen ke dvěma letům vězení. Jen teoreticky byl možný jeho návrat do funkce za 5 let, kdy má být trest vymazán z rejstříku. Sbor chtěl i za této vyhlídky prokázat svému faráři věrnost, a proto se rozhodl čekat na něho a nehledat nikoho.

Přečkat bez úpadku nám pomohli faráři mateřského sboru: Bohuslav Otrísal jako administrátor a Lubomír Moravec, mladý důchodce, jako prozatimní farář. Příležitostně se zúčastnili další kazatelé, zejména z fakulty.

Sborovým shromážděním 11. 5. 1972 bylo zvoleno po 6 letech nové staršovstvo, tentokrát jen na 4 roky. Již o 4 dny později byla konfirmace 8 dětí. Po přistěhování do Vršovic se přihlásila do sboru rodina Adamcových a brzy se stala jednou z neaktivnějších.

Ve schůzi seniorátního zastupitelstva upozornil Dr. Škarvan na to, že monopol moci má dnes na celém světě stát. U nás je svoboda náboženského vyznání

zaručena ústavou, ale stát se řídí marxleninským světovým názorem a zákon přenáší pravomoc ve věcech církevních na národní výbory.

Při výročním sborovém shromáždění 31. 3. 1974 bylo zvoleno zastupitelstvo sboru, které nahrazovalo sborové shromáždění mimo volbu faráře a staršovstva.

Na místo faráře resignoval farář zbavený státního souhlasu Jaromír Dus, aby umožnil hledání svého nástupce, na členství ve staršovstvu pak bratři Tajovský a Dr. Tretera.

Celocírkevní statistika vykazala, že ve 36 sborech už nejsou shromáždění dětí, v 11 sborech už po 5 let nebyla confirmace. Zatímco ještě v roce 1969 se účastnilo výuky náboženství ve škole 11.579 dětí, bylo to v roce 1973 už jen 2.235 dětí.

Vršovický betlém

Všechny vás pěkně zdravím a po roce se ozývám s nabídkou od Renáty a Ondřeje Radových. V krásném betlémě z minulého roku je ještě místo pro další postavičky, které se těší na možnost vydat se k jesličkám pozdravit narozeného Spasitele. Takže, děti, vyrobíte nějaké? Bylo by škoda, kdyby v našem betlémě zůstala volná místa.

Figurky by měly mít velikost položené klasické čtvrtky A4 a odevzdávejte je buď Renátce, Ondřejovi nebo mě.

Jirka Ort

Vánoční krabice od bot

Vážené sestry, vážení bratři, milí přátelé, piši vám proto, že v loňském roce se mnoho sborů našeho seniorátu aktivně zapojilo do akce Vánoční krabice od bot.

Rok s rokem se sešel a opět se pomalu blíží Adventní čas a Vánoce. Dostal jsem již několik dotazů, zda budu pokračovat s akcí Vánoční krabice. Protože od loni chudých dětí v naší vlasti nebylo – naopak, situace některých se ještě více zkomplikovala – shromažďuji krabice od bot i pro letošní Vánoce. Abych věděl, koho bude možné obdarovat, zasílám Vám již nyní dopis s předběžným dotazem, zda i letos chcete pokračovat v akci, která byla pro mě osobně sice náročná, ale také velmi příjemná. Přikládám Vám první informační texty, které jsem vytvořil a těším se na Vaši odpověď.

S přáním příjemných podzimních dnů Mikuláš Vymětal, evangelický farář

Podrobnosti najdete na zadní straně sborového programu.

Recept

V Horoušánkách jsem slíbila sestřám recept na kakaovou roládu. Musím slib splnit, aby si nemyslely, že se nechci podělit. Tu je:

Kakaová roláda se šlehačkou

*Z 5 bílků tuhý sníh, přidáme 10 dkg krupicového cukru,
2 polévkové lžíce kakaa a 5 žloutků.*

Plech vyložíme alobalem, dobře vymažeme. Těsto rozetřeme na plech, dáme do předehřáté trouby. Pečeme 8-10-12 min. Těsto musí zůstat vláčné. Po upečení vytáhneme i s alobalem na rovný stůl (na vál), posypeme vanilkovým cukrem a necháme vychladnout. Ušleháme 1/4 l šlehačky a na roládu ji rozetřeme. Zatočíme (pomáhám si alobalem, někdy nutno trochu uvolnit nožem) a zabalíme do čistého alobalu. Uložíme na 6-8 hod. do ledničky.

Věra Adamcová

ČESKOSLOVENSKÝ ČTRNÁCTIDENÍK - CZECHOSLOVAK BI-WEEKLY

satellite **1-416**

Published by ABE, P. O. Box 176, Station „E“, Toronto, Ontario, Canada M6H 4E2
www.satellite1-416.com nebo www.zpravy.org

Upozornění: Uveřejněné články nemusí vždy vyjadřovat stanovisko redakce SD

Vydává: Sbor Českobratrské církve evangelické, Praha 10 - Vršovice, Tulská 1
Adresa redakce tamtéž. Tel.: 272 734 010, Sb.mobil: 776 123 320, e-mail: vrsovice@evangnet.cz,
<http://vrsovice.evangnet.cz>; <http://www.facebook.com/cce.vrsovice>
Č.ú.: Česká spořitelna 280963329/0800, variabilní symbol: 10+osobní číslo
Návrh obálky: Ondřej Rada, Tomáš Vokatý; Odpovědný redaktor: Ing.Jiří Ort;
Náklady na jeden výtisk: 11,50 Kč